

PHẦN 3

Gia Hân tắt máy sau câu nói nhớ nhung của Quốc Tuấn. Cô tì cầm lên chiếc gối, mắt mơ màng nhìn con pylami đuôi dài. Nỗi nhớ anh vừa còn cào trong dạ.

Ấn tượng lần đầu tiên anh để lại cho cô quá tồi tệ nhưng tại sao cô lại nặng lòng với anh như thế. Cô đã để quên con tim mình ở chỗ anh. Bao lần cô tự nhủ anh đã có Uyên, cô không thể đuổi theo ảo ảnh nhưng càng muốn quên cô càng thấy nhớ. Nhớ quay quắc, nhớ điên cuồng.

- Gia Hân, Gia Hân ơi!

Tiếng Bảo Ngọc réo cô inh ỏi. Hân nằm im không nhúc nhích. Bảo Ngọc vào phòng như con lốc, cô lú lo:

- Đây, đây có nghe tin gì chưa?

Hân lơ đãng:

- Tin gì?

Bảo Ngọc hớn hở:

- Anh Long con bác Triều sắp về nước.

Hân trở người nằm ngửa, mắt nhắm nghiền:

- Có gì mà chị vui quá vậy?

Bảo Ngọc oang oang:

- Nghe nói lần này bác Triều định làm sui với ba mẹ.

Hân thân nhiên:

- Vậy à? Chị nên tân trang lại mình chờ đón đức lang quân.

Bảo Ngọc cười khi khi:

- Đức lang quân đó coi mắt em chứ không phải chị.

Gia Hân bật lên như lo xo:

- Cái gì hả?

Điễm vào mặt Gia Hân. Bảo Ngọc cười:

- Nghe có chồng, mừng đến nỗi mắt cả hôn.

Hân hét lên:

- Chị im đi.

Ngọc trố mắt:

- O, cái con này, tự dung nổi nóng là sao vậy?

Gia Hân biết mình lỡ lời, cô cúi mặt:

- Em chưa muốn có chồng đâu.

Ngọc thâm thì:

- Chưa gặp nên nói vậy, gặp rồi coi em có còn nói cứng nữa không?

Gia Hân nói nhanh:

- Em đã có bạn trai.

- Ai hả?

Hân phụng phịu:

- Nói ra chưa chắc chị đã biết.

Ngọc cười cười:

- Có phải hấn không?

- Hấn nào?

- Người mua xấp vải cho em.

Tim Gia Hân se thắt, phải chi là anh ấy thì hay rồi.

- Không phải đâu.

- Nói thì nói thế, em có quyền lựa chọn mà. Nhớ mở to mắt ma chọn cho mình một người chồng tốt.

Nói xong, Bảo Ngọc đi ra. Gia Hân muốn mang tin này nói cho Tuấn biết xem phản ứng anh ra sao. Nhưng nhớ tới Phương Uyên, nhớ những lời mình từng nói với cô ấy. Hân lại thôi.

Gia Hân thay đồ, cô đi tìm Hiểu Phương. Hiểu Phương đón cô bằng câu hỏi:

- Đi đâu đây?

Lờm bặt, Hân mắng:

- Vô duyên. Đến đây tìm mi chứ hổng lẽ tìm anh Hai mi sao.

Phương cười:

Người gì mà nóng như lửa. Anh Hai ta chịu hổng nổi ngọn lửa của mi đâu.

Hân khoát tay:

- Đừng nói nhiều, ta rủ mi đi ăn nè.

- Chờ ta chút xíu.

Hiểu Phương quay trở ra, hai cô chạy song song trên hè phố.

- Ăn gì hả?

- Anh Thoại có giới thiệu món súp cua ngon lắm. Ta dẫn mi đi.

Phương liếc Hân:

- Mi với anh Thoại tới đâu rồi?

Hân cười khúc khích:

- Tới đoạn. Anh ở đầu sông... em cuối sông.

Phương trợn mắt:

- Mi không thích anh ấy hả?

- Ta không biết.

- Này, này. Có phải mi còn tơ tưởng giám đốc?

Hân nạt:

- Nói tầm phào. Ai tơ tưởng hồi nào mà còn với không.

Hiểu Phương ba hoa:

- Đừng tưởng ta hổng biết nha.

- Mi biết gì?

- Mi yêu giám đốc chứ gì?

Hân nhìn quanh quất:

- Làm gì la lớn dữ vậy?

- Ai biểu mi chối.

- Ta ghét anh ấy thì có.

Phương cười híc híc:

- Ghét nên nhớ hoài, nhớ hoài nên yêu lúc nào không biết.

Hân liếc Phương bén ngót:

- Ở đâu ra cái triết lý kỳ cục vậy.

- Nhưng có đúng không?

Gia Hân không đáp, cô kêu lên:

- Tới rồi.

Gọi hai chén súp, Gia Hân nói lảng sang chuyện khác.

- Súp ở đây ngon lắm.

- Vậy hả?

- Ừm, anh Thoại cũng thích ăn vặt như bọn con gái tụi mình.

Hiểu Phương nhướn mắt:

- Mi không yêu Thoại hay để cho ta đi.

Liếc Phương, Hân nạt:

- Cái con này không biết xấu hổ.

- Ai biểu mi có phước mà không biết hưởng. Cứ chạy sau lưng người ta làm gì.

Gia Hân đảo cái muỗng trong tay:

- Ta sắp có người coi mắt rồi.

Hiểu Phương ngẩn người:

- Gì hả?

Hân phì cười:

- Làm gì như nghe tin động đất vậy.

Hiểu Phương nhăn mặt:

- Bộ cái số của mi đến giai đoạn như trái chín sắp rụng hay sao mà ai cũng nhè vào mi đòi yêu, đòi cưới vậy?

Hân cười khúc khích:

- Mi ví ta gì thấy ghê vậy. Mi về nói với anh Hai mi hay kéo ta mà rụng là anh Hai mi tiếc ngẩn tiếc ngơ đó.

Hiểu Phương trề môi:

- Xi, ta trông cho mi mau mau lấy chồng để ai đến phòng quảng cáo không bị mi hót tay trên.

- A, thì ra là đang ganh tị.

Hiểu Phương húp sì sụp:

- Hấn là ai vậy?

- Con trai của bạn ba mẹ ta.

- Có người lớn làm hậu thuẫn, kỳ này mi chạy trời không khỏi nắng.

Hân nói:

- Sợ đến lúc gặp ta anh ấy chạy dài.

Phương hất hàm:

- Chạy ra hay chạy lại.

- Con quý!

Ăn xong, hai cô chọn một quán giải khát nhỏ ghé vào. Gọi hai ly cam vắt, Gia Hân gợi ý.

- Hiểu Phương nè, mấy hôm nay ta đi công tác, ở nhà có gì lạ không?

- Hình như giám đốc cũng không có đến cơ sở.

- Anh ấy đi đâu?

- Ai mà biết.

- Còn Phương Uyên?

- Cũng biến theo giám đốc.

Hân lẩm bẩm:

- Họ là một đôi mà.

Hiểu Phương hút một hơi, thở ra sáng khoái:

- Bao giờ hăn của mi đến coi mắt?

- Chị Hai nói vài hôm nữa anh ta về nước.

- Việt kiều hả?

- Ừm!

- Trước đây mi nói giám đốc là con nhà giàu lại nhiễm lối sống phương tây, chuyên ăn chơi, tán gái.

- Stop đi!

- Biết sai rồi hả?

Hân lấp liếm:

- Ta ác cảm với họ.

- Còn bây giờ?

- Không phân tích nhân vật nữa.

Chợt Hiểu Phương hạ giọng:

- Mi có chuyện khó nói phải không?

Ngước mắt nhìn Phương, Hân buồn buồn:

- Phải.

- Mi yêu giám đốc?

- Ta ngu xuẩn quá phải không?

- Còn giám đốc?
- Cũng vậy.
- Nếu vậy thì tốt rồi.
- Mi từng nói Phương Uyên không phải là cô gái dễ thông cảm.

Hiều Phương đồng tình:

- Xét về mọi khía cạnh Phương Uyên có lợi thế hơn mi. Nhưng giám đốc yêu mi thì anh ấy phải có cách giải quyết.

Đôi mắt Gia Hân buồn thăm thẳm:

- Giải quyết thế nào đi nữa, thì một trong hai cũng có người đau khổ. Nếu anh ấy không có Phương Uyên thì thiệt thòi nhiều thứ. Cô ta có thể rút hợp đồng làm ăn, công ty không phát triển. Gia đình có thể phản ứng quyết định của anh ấy. Anh ấy sẽ mất trắng sự nghiệp và gia đình, còn anh ấy không có ta anh ấy chỉ đau khổ một chút thôi. Thời gian sẽ làm cho anh ấy phôi pha nhiều thứ.

- Nên mi chọn cách rời xa giám đốc.

Gia Hân ngật đầu:

- Ta không còn chọn cách nào khác.
- Mi có nói với giám đốc chưa?
- Ta không dám đối mặt với anh ấy, ta sợ mình mềm yếu sẽ làm cho anh ấy hủy hoại sự nghiệp vì ta.

Hiều Phương gật đầu:

- Nếu mi đã nghĩ thấu tình đạt lý, thì không nên buồn. Cứ để mặc dòng đời đưa mi trôi về đâu.

Hân chột cười:

- Lỡ trôi vào nhà mi thì sao?

Phương tiu nghiu:

- Cũng ráng vớt lên chứ biết làm sao?

Gia Hân như trút được gánh nặng trong lòng. Cô thanh thản hơn:

Mình về thôi.

- Ủm!

Hiều Phương về rồi Gia Hân còn lang thang ngoài phố. Tâm hồn cô còn mãi tận đâu đâu, đến khi nhìn lại cô thấy mình đang chạy về hướng biệt thự của anh. Đứng trong bóng tối bên đường, cô thấy rõ Quốc Tuấn tiến chân Phương Uyên. Họ thân nhau đến thế mà sao Tuấn cứ nói là không yêu Uyên. Cô bị những lời nói, những cử chỉ của anh đánh lừa sao. Cô chỉ là con cờ giải trí của anh sao?

Gia Hân bất nhân với suy nghĩ đó. Cô tự quyết định cuộc đời mình.

Phi Long được người nhà đón trong không khí vui tươi, ấm áp. Được ba mẹ báo trước nên anh đến trước mặt cô gái xinh xắn mặc cái đầm voan màu tím nhạt, mỉm cười:

- Chào em, Gia Hân!

Gia Hân cười duyên dáng, cô chìa bàn tay nhỏ nhắn của mình bắt tay anh:

- Cảm ơn anh.

Lên xe, mọi người sắp xếp cho Long ngồi cạnh cô, Gia Hân làm quen:

- Anh Long ngồi lâu trên máy bay có thấy mệt không?

Long cười thân thiện:

- Anh không thấy mệt vì có nhưng trạm dừng chân, nghỉ ngơi. Còn Hân?

- Em á hả? Từ tỉnh lên có bảy mươi cây số đâu có ngồi lâu như anh mà mệt.

Long dùng tay ra dấu:

- Con gái đi xe dù xa hay gần hay bị nôn ói đó mà.

- Vậy anh nhìn em xem, em có giống con gái mà anh nói không?

Long cười xòa:

- Chắc là anh...

Hân chặn lời:

- Coi thường coi gái người ta.
- Không có. Hân đừng hiểu lầm.

Hân cười:

- Em chỉ đùa thôi.

Phi Long chột hỏi:

- Em bao nhiêu tuổi rồi Gia Hân?

Gia Hân nhướn mày:

- Không phải anh đã nắm vững lý lịch em rồi sao?

Long cười:

- Đâu có.
- Thật hả?
- Thiệt.
- Vậy lần này anh về đây làm gì?

Long ngơ ngác:

- Thăm nhà.
- Chỉ bấy nhiêu thôi.
- Chưa đủ hả?
- Ồ... Vậy anh có biết tại sao em đi đón anh?
- Vì Hân tò mò.

Hân ngẩn người:

- Tò mò?

Long cười bí hiểm.

- Hân muốn coi mắt anh xem anh là người nào lá gan bao lớn mà dám đòi về nước xem mắt em.

Hân phì cười:

- Anh không đáng sợ như em đã tưởng.

Phi Long nhìn Hân:

- Hân tưởng tượng ra anh thế nào?

Hân quay sang làm điệu bộ:

- Cũng y như vậy nhưng đầu có hai cái sừng và miệng có thêm hai cái nanh.

Tiếng cười của Phi Long làm mọi người trên xe ngoái đầu nhìn xuống. Gia Hân cúi thấp đầu thấy quê quê.

- Hân hay coi phim kinh dị lắm phải không?

Hân lắc nhẹ đầu:

- Không có.

- Sao lại tưởng ra anh ghê yậy.

Hân phụng phịu:

- Vì bọn con gái tụi em rất ghét mình bị coi mắt.

- Hân tưởng là anh thích hả?

Hân ngẩng đầu nhìn anh.

- Anh đồng ý với em.

- Dĩ nhiên. Để tụi anh tìm hiểu đầu bị em cho anh thành quái vật.

Hân rũ người:

- Anh vẫn còn có ý định đó.

- Ý định gì?

Câu hỏi các cơ của Long làm Hân lúng túng. Phi Long nói luôn:

- Em có thể làm hướng dẫn viên cho anh một thời gian không Hân?

Hân thờ ơ:

- Anh đi bao lâu rồi?

- Hơn mười năm.

- Ngần ấy thời gian đâu đủ cho anh quên đường đi nước bước. Đeo mang em thêm chi cho vương bận.

- Miễn anh thấy vui là được rồi.

- Nhưng em còn đi làm.

- Xin nghỉ một tháng, lương em bao nhiêu anh trả gấp đôi.

Hân tự ái:

- Anh định dùng đôla để khiến em hả? Đừng có mơ.

- Anh đùa thôi. Anh muốn em đi với anh.

- Với một điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Em là nhân viên tiếp thị quảng cáo của công ty thời trang. Nếu bỏ nghỉ như vậy sẽ thiệt thòi cho công ty. Anh đến thương lượng với giám đốc của em đi.

Long sáng mắt:

- Thời trang hả? Cùng nghề rồi!

Hân trở mắt:

- Anh cũng thích thời trang?

Long phấn khởi:

- Anh đang kinh doanh thời trang ở Úc.

Hân reo lên:

- Vậy thì tốt rồi. Anh sẽ là khách hàng mới của công ty em làm.

- Lo gì giám đốc của em không cho anh mượn cô nhân viên này ít lâu.

- Chưa chắc?

Hân trầm nghĩ, Quốc Tuấn sẽ không đồng ý với đề nghị của Phi Long. Ai lại giao người mình yêu thích cho kẻ khác.

Xe vào thẳng nhà hàng cho mọi người ăn uống. Phi Long tỏ ra lịch thiệp và chu đáo với Gia Hân.

- Anh về thăm nhà. Tối anh sẽ đến thăm hai bác và chị em của em.

- Anh còn nhớ cả chị Bảo Ngọc hả?

Phi Long nhại lại:

- Ngân ấy năm đâu đủ thời gian cho anh quên mọi người.

Hân phì cười:

- Chị ấy rất vui khi nghe tin anh về.

- Còn em?

- Trong ký ức tuổi thơ của em không có anh.

Phi Long kí nhẹ lên đầu cô:

- Em thật đáng đánh đòn.

Gia Hân kêu lên:

- Đánh đòn vì cái tội không nhớ anh có bắt công lắm không?

Phi Long quả quyết:

- Trước không nhớ không quan trọng. Bây giờ trở về sau không nhớ là không được.

- Ui cha! Xem ra em phải mua thêm chú lùn Hugo rồi.

- Chi vậy?

- Để rửa rỉ rả chứ làm chi?

Phi Long ngạc nhiên:

- Trò chơi mới hả?

- Ừm! Em quen thêm một người bạn là mua thêm một vật nhồi bông. Hễ giận ai, hễ giận ai ghét ai em đem con vật đó ra rửa rỉ rả vào tai nó cho bó ghét.

Long chẳng kém:

- Nếu nhớ và yêu thì sao?

Hân đỏ mặt:

- Chưa có con nào có đặc ân đó.

- Sau này sẽ có.

Hân cụp mắt trước lời quyết đoán của anh. Đò má cô đỏ bừng, cô biết rất rõ Phi Long đang ngắm cô như ngắm một con mồi bị sục bẫy.

Buổi chiều vào làm việc, Hiểu Phương rí tai Gia Hân:

Giám đốc tìm mi.

- Chi vậy?

- Không biết, nhưng có vẻ hằm hằm.

- Mi nói ta đi đâu?

- Đón người thân.

Gia Hân đánh lô tô trong bụng, không biết anh ta tìm cô để làm gì.

Hiểu Phương nghe điện thoại đoạn quay sang Gia Hân:

- Giám đốc gọi mi xuống dưới.

Gia Hân trở mắt nhìn Hiểu Phương, Hiểu Phương lắc đầu đoán không ra.

Gia Hân gõ nhẹ cửa, tìm cô đập loạn xạ.

- Vào đi!

Gia Hân vừa lọt thỏm vào phòng đã nghe cửa khóa trái. Vòng tay Quốc Tuấn đã vây lấy cô. Cô vùng ra:

- Anh làm gì vậy?

Giọng Tuấn rắn rỏi:

- Anh không để em xa lánh anh.

- Buông em ra.

Xoay Gia Hân đối diện với mình anh nhìn sâu vào mắt cô. Cô cúi mặt, anh nói.

- Nhìn vào anh đi Gia Hân!

Tim Gia Hân đập liên hồi sống lưng lạnh toát. Cô bắt đầu run rẩy trong tay anh. Giọng Tuấn ngọt ngào:

- Em hãy nhìn vào anh và nói cho anh biết là em có yêu anh không?

Gia Hân cố vùng vẫy nhưng Tuấn giữ cô khá chặt:

- Anh xin em, Gia Hân.

Bờ môi anh bắt đầu mơn man trên vành tai cô. Bao nhiêu ý chí, bao nhiêu quyết định, bao nhiêu cứng rắn cứ theo bờ môi anh cuốn trôi tất cả.

Gia Hân ôm chặt lấy anh, bờ môi khát khao cháy bỏng nụ hôn ngọt ngào. Nước mắt cô lại tuôn chảy, giọng cô nức nở:

- Em sợ lắm Tuấn ơi!

Tuấn ôm chặt lấy cô:

- Đừng sợ. Anh sẽ bảo vệ tình yêu của chúng ta.

Gia Hân áp mặt vào ngực anh, nghe hơi ấm lan tỏa:

- Anh sẽ mất tất cả nếu chọn em.

Tuấn nâng cằm cô lên, dùng bờ môi yêu thương lau sạch nước mắt của cô:

- Anh có thể mất tất cả từ em. Em có hứa sẽ cùng anh vượt qua mọi thử thách không Gia Hân?

Giọng Hân dứt quãng:

- Em chỉ sợ...

Tuấn siết bàn tay cô trong tay mình:

- Hãy tin anh.

Gia Hân như cầu cứu:

- Ba mẹ định gả em cho con trai người bạn thân. Anh Tuấn, em phải làm sao đây?

Tuấn cười, vuốt mũi cô:

Gia Hân ngang tàng, bướng bỉnh đầu rỏi. Hay em muốn gật đầu đồng ý?

- Em đang có ý định đó.

Tuấn trừng mắt:

- Anh cấm em.

- Ai cấm anh?

- Anh tự cấm mình.

Dùng ngón tay sơn man lên bờ môi anh, cô hỏi:

- Bờ môi này đâu chỉ dành cho riêng em.

Tuấn cắn nhẹ vào tay cô:

- Em ghen quá trời.

Cô lườm anh:

- Chắc anh không có hả?

Tuấn cười:

- Vì anh sợ mất em.

- Được bao giờ mà sợ mất.

Tuấn siết mạnh người cô rồi buông ra:

- Anh cãi không lại em.

Gia Hân ngồi ngay ngắn trước mặt anh, cô hỏi:

- Hãy nói thật cho em biết, xấp vải lần đó của Phương Uyên mua hay của anh?

- Anh không thể tặng quà cho em hả?

Hân hờn mát:

- Một cái tát tai là quá đủ.

- Anh đã xin lỗi em rồi mà.

- Em tự oán trách mình, tại sao lại vương vấn người lần đầu gặp gỡ cho mình một cái tát tối tăm mặt mũi.

Tuấn nói theo:

- Anh yêu em từ sau sai lầm đó.

- Thương hại kẻ bị mình hành hung không đúng chỗ.

Giọng Tuấn năn nỉ:

- Thôi mà, đừng đay nghiến anh nữa.

Gia Hân chột hỏi:

- Anh gọi em đến đây làm gì?

Tuấn nheo mắt:

- Gọi điện cứ bị em tắt máy, tìm đến nhà chưa chắc em tiếp anh. Nên anh chọn cách này để gặp em, thú thật, anh nhớ căn phòng của em lắm.

Gia Hân xấu hổ:

- Anh nói nhảm gì thế?

- Tối nay anh đến nhà em nhé?

Gia Hân giật mình:

- Không được.

- Sao vậy?

- Tối nhà em có khách.

- Khách của ai?

- Của cả nhà.

Tuấn háy mắt:

- Có khách nào của riêng em không?

Hân gật đầu:

- Có.

Tuấn nhồm lên:

- Ai hả?

Hân cười:

- Mai một anh sẽ biết.

- Trai hay gái?

- Y như anh vậy.

Tuần nóng ruột:

- Tại sao hấn đến nhà em?

- Coi mắt em.

- Hả?

Gia Hân đứng lên:

- Em làm việc đây.

Tuần gọi với theo:

- Gia Hân, Gia Hân!

Buổi tối, như đã hứa, Phi Long sang tặng quà và thăm viếng gia đình Gia Hân. Mọi người cười nói rôm rả, chỉ có Gia Hân là lặng lẽ.

Trước khi ra về anh gọi cô ra một góc, đặt lên tay cô gói quà:

- Anh tặng em, tối nay anh có hẹn với người bạn. Chúc em ngủ ngon.

Hân như mừng rỡ sau lời chia tay đó. Nếu anh rủ cô đi chơi chưa chắc cô đồng ý.

Phi Long đến càphê bar chờ bạn, chỉ một chốc, người bạn của anh đã đến. Hai người ôm nhau, tay bắt mặt mừng:

- Cậu về bao giờ?

- Lúc sáng, cậu sao rồi, công việc mới có vất vả lắm không?

- Không vất vả vì công việc, mà vất vả vì chuyện khác.

Phi Long đưa cho bên ly rượu:

- Có việc gì ngăn được bước chân của cậu?

- Chinh phục nụ nữ đó.

Long ngăn người:

- Đẹp trai, tài hoa như cậu lại lao đao vì chuyện đó hả?

- Tớ đang mún điên cái đầu.

Uống cạn ly rượu, Long nói:

- Cứ để mọi việc tự nhiên đi, hơi đâu mà lo.
- Cậu thì khỏe rồi. Linda thế nào hả?
- Tớ nói cậu đừng có cười, lần này tớ về nước ba mẹ bắt tớ coi mắt vợ đó.
- Ha... ha... có chuyện đó sao? Linda có biết không?

Long lắc đầu:

- Không.
- Con gái nhà ai xui xẻo gặp cậu vậy?
- Cô ấy là con gái của bạn ba tớ. Họ thích kết sui gia lắm.
- Cậu gặp cô ta chưa?
- Rồi, một cô gái đáng yêu.
- Cô ta sẽ hận cậu. Sao cậu không nói cho gia đình biết cậu có Linda?

Long nhún vai:

- Tớ sợ.
- Sợ gì?
- Ba mẹ tớ sẽ dị ứng với con dân tóc vàng.
- Thương con ắt sẽ thương dâu. Cậu lo xa quá. Còn cô gái ở đây?

Phi Long bật cười:

- Rất ấn tượng. Nếu mình chưa có Linda chắc mình sẽ chọn cô ấy. Một cái tên rất Tàu: Lý Gia Hân.

- Cái gì hả?

Long ngã người:

- Cậu làm gì vậy?
- Nói lùì lại.

Long ngơ ngác:

- Nói cái gì?
- Tên cô ta.
- Lý Gia hân.
- Cậu không được thích cô ấy.

Long cười:

- Cậu lạ chưa. Làm gì cuống lên vậy?
- Vì cô ấy là của tớ.

Đến lượt Long ngạc nhiên:

- Sao hả? Cậu nói rõ đi Tuấn.

Thì ra người bạn mà Phi Long hẹn gặp là Quốc Tuấn. Giờ đây hai người đang nhắc đến tên một cô gái. Gia Hân.

Tuấn nốc cạn ly rượu:

- May quá.
- May cái gì?
- Người cô ấy nói là cậu. Nếu là người khác chắc tớ chết mất.
- Cậu yêu cô ấy đến vậy à?

Tuấn ưỡn ngực:

- Cậu chưa từng thấy Quốc Tuấn này lụy vì tình phải không? Bây giờ cậu đã thấy rồi đó. Cậu cứ cười mình cho thỏa thích đi rồi buông tha cho Gia Hân.

Phi Long cười to:

- Nếu Gia Hân là người cậu yêu chắc tớ phải suy nghĩ lại.

Tuấn hỏi:

- Cậu định chơi trò ú tim với tớ hả?

Long xua tay:

- Gia Hân vẫn chưa biết mối quan hệ của cậu và tớ. Hãy để cho tớ mượn cô ấy một thời gian xem cô ấy có thật lòng yêu cậu không?

Tuấn phản ứng:

- Không được. Làm như vậy là không công bằng với cô ấy. Rồi chẳng may cậu như lửa gần rơm, tớ sẽ mất cả hai.

- Bình tĩnh đi nào, vàng thật không sợ lửa. Bây giờ đối với gia đình cô ấy, tớ có lợi thế hơn cậu. Nếu tớ lên tiếng gia đình cô ấy sẽ ủng hộ và bản thân cô ấy cũng khó cãi lời, chi bằng cậu đồng ý cho mượn Gia Hân, một là tớ có lý do từ chối cuộc hôn nhân vì có thời gian tìm hiểu. Hai là cậu không phải lo sợ mất cô ấy.

Quốc Tuấn nghiêm giọng:

- Nhưng cậu phải hứa không được gần gũi quá mức với cô ấy. Không được có cứ chỉ thân mật với cô ấy.

Long gật đầu lia lịa:

- Sống ở bên ấy khá lâu mà tư tưởng của cậu còn hẹp hòi quá, tớ hứa không làm ba cái chuyện đó đâu.

- Chắc nhé.

Long đùa:

- Vài nụ hôn được không?

Tuấn gắt:

- Không.

Phi Long cười ngất:

- Gia Hân sẽ khổ vì tính ghen của cậu.

Tuấn nói nhỏ:

- Ngoại hình cậu hấp dân quá, tớ phải sợ.

- Thăng quý.